

N:o 97.

Af herr **A. Johanson** i Mossebo m. fl., om ändring af 47 och 48 §§ landstingsförordningen.

Uti 2 mom. af § 47 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 stadgas, att de afgifter, som af landsting blifvit till uttaxering beslutade, skola i de fall, då icke några sådana särskilda bestämmelser finnas meddelade, som i 1 mom. samma § omtalas, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som enhvar skattskyldig till statsverket erlägger.

Den sålunda bestämda grund för utgörande af landstingsskatt skiljer sig från de i § 58 af förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgade grunder för kommunalutskylders utgörande bland annat däruti, att enligt sistnämnda lagrum kommunalutskylder skola utgå jämväl för sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, hvarvid till beräkningsgrund tages det belopp, som, därest bevillning för fastigheten skulle utgå, svarar mot det taxeringsvärde, som fastigheten blifvit åsatt. Då nu staten enligt gällande bevillningsförordning är befriad från erläggande af bevillning, så följer häraf, att för vissa staten tillhöriga fastigheter erlägges kommunalskatt, men icke landstingsskatt, ehuru landstingsskatten i själfva verket icke är annat än kommunalskatt, fastän kommunen, här landstinget, är större.

I motion uti Andra Kammaren år 1889 jämte lagutskottets utlåtande däröfver, hvartill vi hänvisa, har detta förhållande blifvit påpekadt, och blef motionen det året af Riksdagen bifallen, ehuru beslutet icke vann Kungl. Maj:ts sanktion.

Af »Tidskrift för Sveriges landsting» för år 1902 inhemtas, att landstingsskatt, endast inom det län vi tillhöra, uttaxerats för samma år till

belopp af 111,936 kronor och för åren 1863—1902 1,192,817 kronor, hvadan frågan är af så stor innebörd, att den ånyo bör bringas under Riksdagens pröfning.

Landstingens utgifter utgå hufvudsakligen till sjukvård, till byggnader och underhåll för vård åt idioter och döfstumma, till samfärdselns förbättrande och andra allmänna angelägenheter, hvaraf arrendatorer af kronodomäner och deras underhafvande hafva samma fördel som andra länets innevånare, och då dessa arrendatorer enligt kommunallagarne hafva rättighet att i likhet med andra röstberättigade icke allenast deltaga i val af landstingsmän, utan ock till landstingsmän väljas, oaktadt de icke betala landstingsskatt, så torde billighet och rättvisa fordra, att ändring i berörda hänseende blefve med det snaraste genomförd. Någon rättslig grund för denna undantagslagstiftning kan näppeligen påvisas.

Af hvad sålunda blifvit anfördt våga vi värdsamt hemställa,

att Riksdagen beslutar, det § 47 mom. 2 och § 48 i gällande landstingsförordning erhålla följande förändrade lydelse:

§ 47 mom. 2.

I de fall, då icke några sådana bestämmelser finnas, som i föregående moment omtalas, böra de afgifter, som af landstinget blifvit till uttaxering beslutade, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af enhvar skattskyldig till statsverket erlägges; skolande jämväl för jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, landstingsskatt påföras efter det belopp, som, därest bevillning skulle utgå för densamma, på grund af taxeringsvärdet svarar mot sådan bevillning, hvar emot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid påförande af landstingsskatt tagas i beräkning.

§ 48.

Till ledning för landstingsskattens bestämmande böra häradskrifvarne hvarje år efter slutade taxerings-

förrättningar till landstingets ordförande genom Kungl. Maj:ts befallningshafvande insända förteckningar, som för hvarje socken summariskt upptaga såväl beloppen af åsatt bevillning, särskildt för i mantal satt jord, för annan fast egendom och för inkomst af kapital eller arbete, som ock beloppet af hvad efter taxeringsvärdet svarar mot bevillning för jordbruksfastigheter, för hvilka bevillning ej erlägges. Genom Kungl. Maj:ts befallningshafvande insända magistraterna dylika uppgifter för städerna; hvarefter landstingets ordförande låter genom kamreraren däraf upprätta sammandrag, upptagande summan för hela länet samt huru mycket sig belöper å hvarje stad eller socken.

Stockholm den 28 januari 1904.

A. Johanson.

A. Magnusson.

Sten Nordström.

Carl Persson.

L. J. Jansson.

And. Andersson.